

Hartkorn til det offentlige, skulle bortfalde, og at det maa tages med i Betragtning ved Afløsningen. Dette finder Flertallet er overflødig at bestemme, da det er en Selvfølge, at Tiendehyterne nok selv finde paa under Forhandlingen om Tiendens Værdi at paastaaa Godtgørelse for den Fordel, Tiendeejeren har derved, at Tiendeskatten bortfalder. Tiendeskatten for alle Tienders Vedkommende udgør henimod 250,000 Kr. aarlig. Derimod finder Udvalget det rettest, at der indføres en Bestemmelse i Lovforslagets § 5 gaende ud paa, at hvor en Tiende allerede maatte være indløst af samtlige Tiendehytere, bortfalder Skatten ved denne Lovs Ikrafttræden, naar Tiendehyterne for vedkommende Tiendekommissær have dokumenteret Tiendepligtens Ophør. Der er jo ikke saa Steder, hvor Tiendehyterne selv eje Tienden, men dermed er Tienden ikke i og for sig afløst. En formel Afløsning maa finde Sted, og dermed maa Skatten, der paahviler det offentlige, tillige forsvinde. Til Lovforslagets § 6 stiller Flertallet intet Vædringsforslag. Derimod stiller Flertallet Vædringsforslag til § 7 under Nr. 14, 15 og 16. § 7 vedrører jo de Tiender, der ere henlagte til geistlige Embeders Lønning, da særlig Præstetienden. Forslaget kræver, at Overenskomst om Afløsning af saadanne Tiender skulle forelægges Lovgivningsmagten til Godkendelse. Flertallet mener, at en saadan Bestemmelse vil forsinke Tiendeafløsningen, og at det er tilstrækkeligt, naar Stiftsøvrigheden godkender en saadan Afløsning for Præstetiendens Vedkommende, og i Stedet for at lade Kirke- og Undervisningsministeren administrere de Midler, der indkomme ved de paagældende Tienders Afløsning stiller Flertallet et Vædringsforslag under Nr. 15, der gaar ud paa at lade vedkommende Stiftsøvrighed, indtil Lovgivningsmagten overhovedet har taget Bestemmelse om hele dette Forhold, administrere de indgaaede Afsløsningssummer paa de Billaar, at den Beneficiarius i hvis Embedstid Afløsning finder Sted, faar udbetalt i aarlig Rente $3\frac{1}{2}$ pCt. af den hele Afsløsningssum; men Vædringsforslaget under Nr. 15 indeholder tillige en Bestemmelse om, at Størrelsen af den Rente, der vil være at tillægge fremtidige Beneficarii, kan fastsættes af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Der kunde tænkes de Tilfælde, hvor Rentesfoden kunde dale — man ved jo ikke, hvorledes Tiderne ville udvikle sig — man kunde tænke sig saadanne Forhold, at den Kapital, der indkom i Afsløsningssum for Tienden til det paa-

gældende Embede, ikke kan udrede $3\frac{1}{2}$ pCt. Saa maa Kultusministeren have det i sin Magt at kunne give en mindre Rente for efterfølgende Besiddere af Embedet. For det Tilfælde, at Tiendehyterne ikke skulde kunne enes med vedkommende Beneficiarius om en Tiendes Afløsning, mener Flertallet ikke, at Beneficiarius maa kunne modsætte sig en Tiendeafløsning, men at en Afløsning maa kunne finde Sted, naar der desangaaende kan opnaas Overenskomst mellem Tiendehyterne og Stiftsøvrigheden. Selvfølgelig kan en saadan Afløsning da ikke træde i Kraft, saalænge den vedkommende Embedsmand beklæder sit Embede, men den vil træde i Kraft, saa snart Embedet bliver vakant og derefter bliver besat paa ny, og for det Tilfælde, at Tiendehyterne ikke kunne enes med Stiftsøvrigheden om Afløsning af Præstetienden, saa stiller Flertallet Forslag om, at i saa Tilfælde maa Tiendehyterne kunne henvende sig til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og kan der opnaas Enighed med ham, vil, selv om Beneficiarius modsætter sig det, Afløsningen ogsaa kunne finde Sted. — Vædringsforslaget under Nr. 17 til § 8 er kun en Redaktion. Lovforslagets § 8 omfatter Spørgsmaalet om Kirketienden. — Ved Vædringsforslaget under Nr. 18 foreslaar Flertallet, at andet og tredje Punktum skal affattes som nævnt i Forslaget. Det nævnte Forslag gaar ud paa nærmere at præcisere, hvilke Forpligtelser, der paahvile Ejeren af en Kirketiende, for at disse Bestemmelser i Loven kunne være vejledende for den Kommission, der skal nedlægges til at tage Bestemmelse om, hvilke Beløb, der skal henlægges til Kirkens fremtidige Vedligeholdelse m. m. Derfor har man nærmere specificeret de Forpligtelser, som Kirkeejeren har, idet der nemlig skal henlægges en saa stor Kapital, at Renten kan være tilstrækkelig til fremtidig at forsyne Kirkerne med Inventar, til Udgifter til Vin og Brød, Kirkens Assurance, Kirkegaardens eventuelle Udvidelse o. s. v. Et andet Spørgsmaal, der har været omtalt, har Udvalget derimod ikke villet berøre, nemlig Spørgsmaalet om Kirkebygningens eventuelle Udvidelse. Dette Spørgsmaal har i sin Tid været Genstand for meget indgaaende Debat her i Tinget, da man i 1861 behandlede Loven om Kirkesyn, der senere udkom under 19de Februar 1861. Der henviste man Spørgsmaalet om disse Forpligtelser, der mulig paahvile Tiendeejeren, til Afgørelse ved Domstolene. Saa vidt mig bekendt har der endnu ikke foreligget nogen saadan Afgørelse, og det maa altsaa være forbeholdt Fremtiden. Man